



GÖTEBORGS TINGSRÄTT
Avdelning 4

DOM
2013-06-05
meddelad i
Göteborg

Mål nr B 453-12

PARTER (Antal tilltalade: 1)

Åklagare

Kammaråklagare Frida Johansson
Åklagarmyndigheten
Göteborgs åklagarkammare Göteborg

Målsägande

Sekretess MA
Sekretess

Målsägandebiträde:
Advokat Anna Sundblad
Göteborgs Advokatbyrå AB
Box 11145
404 23 Göteborg

Tilltalad

Mohammad Bandarian Balooch, 590209-1379
Nygatan 18 B, lgh 37
462 30 Vänersborg
Medborgare i Iran

Offentlig försvarare:
Advokat Per-Arne Rosell
Advokatfirman P A Rosell
Vasaplatsen 1
411 26 Göteborg

DOMSLUT

Begångna brott

Våldtäkt

Lagrum

6 kap 1 § 1 st brottsbalken

Påföljd m.m.

Fängelse 2 år 6 månader

Postadress

404 83 Göteborg

Besöksadress

Ullevigatan 15

Telefon

031-701 10 04

Telefax

031-701 13 04

E-post: gbg.tingsratt@dom.se

<http://www.goteborgstingsratt.domstol.se>

Expeditionstid

måndag - fredag

08:00-16:00

Skadestånd

Mohammad Bandarian Balooch ska utge skadestånd till Sekretess MA med 137 480 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 30 september 2011 till dess betalning sker.

Sekretess

1. Sekretessen enligt 35 kap. 12 offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska fortsatt vara tillämplig för de uppgifter som har lagts fram vid tingsrättens förhandling inom stängda dörrar som kan röja målsägandens, Sekretess MA, och av åklagaren åberopade vittnens, Sekretess A, B, och C:s identitet. Sekretess gäller även för uppgifterna i domsbilaga 4.
2. Sekretessen enligt enligt 35 kap 13 § i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) för uppgifterna i läkarintyget enligt 7 § lagen (1991:2041) om särskild personutredning i brottmål som lagts fram vid tingsrättens huvudförhandling inom stängda dörrar ska bestå i målet.

Brottsofferfond

Den tilltalade åläggs att betala en avgift på 500 kr enligt lagen (1994:419) om brottsofferfond.

Ersättning

1. Per-Arne Rosell tillerkänns ersättning av allmänna medel med 59 560 kr. Av beloppet avser 11 912 kr mervärdesskatt. Av denna kostnad ska Mohammad Bandarian Balooch återbetala 11 900 kr till staten.
 2. Anna Sundblad tillerkänns ersättning av allmänna medel för arbete som målsägandebiträde med 37 179 kr. Av beloppet avser 7 436 kr mervärdesskatt. Av denna kostnad ska Mohammad Bandarian Balooch till staten återbetala 7 400 kr.
-

YRKANDEN M.M.

Åklagarens yrkanden, se bilaga 1.

Målsäganden har yrkat skadestånd med 289 108 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 30 september 2011 till dess betalning sker. Av yrkat belopp utgör kränkingsersättning 100 000 kr, sveda och värk 40 000 kr och övriga kostnader, bestående av förlorad arbetsinkomst och behandlingskostnader/resor 149 108 kr. En närmare redogörelse lämnas under rubriken skadestånd nedan.

Mohammad Bandarian Balooch har förnekat gärningen. I enlighet härmed har han bestritt målsägandens skadeståndsyrkanden men inte haft något att erinra mot sättet att beräkna ränta. Han har vitsordat ett belopp om 50 000 kr som skälig ersättning för kränkning och 14 500 kr för sveda och värk men i övrigt inte kunnat vitsorda några belopp.

UTREDNING

Målsäganden och Mohammad Bandarian Balooch har hörts. På åklagarens begäran har vittnena A och B, väninnor till målsäganden, samt C, som under hösten 2011 arbetade som kurator på målsägandens gymnasieskola, hörts. På Mohammad Bandarian Baloochs begäran har hans sambo, Helena Eliasson, hörts. Åklagaren har åberopat journalutdrag. Mohammad Bandarian Balooch har åberopat filmsekvens. Förhören, liksom övrig bevisning, redovisas i relevanta delar under domskäl.

DOMSKÄL**Skuld***Bakgrund, allmänt om åtalet*

Målsäganden är en kvinna som vid tidpunkten för den påstådda gärningen var drygt sjutton år gammal. Mohammad Bandarian Balooch (Mohammad) har, efter ett kortare förhållande med målsägandens mor, en dotter som idag är elva år gammal och således är målsägandens halvsystem. Mohammad har aldrig bott tillsammans med målsäganden och hennes mor, däremot har han alltsedan dotterns födelse tagit hand om henne och varit boendeförälder. Målsägandens bekantskap med Mohammad sträcker sig från sex års ålder, då målsägandens föräldrar skildes. Därefter bodde målsäganden tillsammans med sin mor till skolåldern och senare med sin far med visst reglerat helgumgänge med modern. Målsäganden har även en några år äldre bror. Under hela målsägandens uppväxttid led hennes mor av psykisk ohälsa och ett tilltagande alkoholmissbruk, vilket ledde fram till att den kontakt målsäganden och hennes bror hade med modern i stort sett upphörde när de båda kommit upp i tonåren, detta då modern hade svårt att tillgodose sina barns behov av omvårdnad i sådan utsträckning att fadern motsatte sig fortsatt umgänge. Målsägandens mor är numera utvandrad till Island och kontakten dem emellan är mycket begränsad. Målsäganden har däremot, i vart fall fram till den händelse åtalet avser, haft en regelbunden kontakt med sin halvsystem, en kontakt som fortgått alltsedan målsäganden bodde hos modern i ett flerfamiljshus i direkt närhet till det flerfamiljshus i vilket Mohammad, halvsystemen och sedan ca nio år också Helena Eliasson, Mohammads sambo, bebodde. Umgänget mellan målsäganden och systemen har mestadels skett i Mohammads lägenhet och så gott som uteslutande i dennes närvaro, detta bl.a. beroende på att Mohammad sedan många år är sjukpensionerad och spenderar mycket tid hemma. Någon gång i mitten av september 2011 har målsäganden och Mohammad träffats ensamma i sistnämndes lägenhet. Vid detta tillfälle har den händelse åtalet avser inträffat. En kort tid senare, den 3 oktober

2011, har målsäganden drabbats av en panikångestattack i skolan, vilket föranlett hennes lärare att ta med sig henne till skolkuratoren C. Målsäganden har då berättat för C om att hon blivit våldtagen och att ångestattacken utlösts av att Mohammad ringt henne och påstått att hon smittat honom med klamydia vid den händelse åtalet avser samt ombett henne att testa sig. C har bokat in ytterligare ett möte två dagar senare samt därefter ett antal möten, dels för att hjälpa målsäganden genom hennes krisreaktion, dels för att ge målsäganden styrka att polisanmäla det som målsäganden berättat om. C har tagit med målsäganden till centrum för unga brottsoffer (brottsofferjouren). Målsäganden har då alltjämt inte velat anmäla det inträffade. Brottsofferjouren har emellertid utan målsägandens och C:s vetskap gjort polisanmälan den 17 november 2011, vilket först kom till C:s vetskap. C meddelade detta vid telefonsamtal med målsäganden. Målsäganden har då reagerat med en ångestattack, vilket observerats av hennes väninna A, som befann sig i sällskap med målsäganden omedelbart efter att målsäganden mottagit telefonsamtalet. Målsäganden har dessförinnan berättat för A om Mohammads påstådda övergrepp. Målsäganden har även berättat för väninnan B om den i åtalet aktuella händelsen och vad Mohammad tidigare ska ha utsatt henne för i form av närmanden. Helena Eliasson har känt målsäganden sedan hon var liten och träffat henne i samband med besöken i hemmet. Mohammad har berättat för Helena Eliasson om händelsen åtalet avser. De journalutdrag åklagaren åberopat avser vårdbesök som Mohammad och målsäganden gjort i nära anslutning till den händelse åtalet avser. Målsäganden brukar kalla Mohammad för Armand, detta eftersom det var det namn målsägandens mor använde. I referaten av de av åklagaren åberopade förhören nedan benämns den tilltalade genomgående Armand eftersom förhörspersonerna använt det namnet i sina utsagor.

Förhören

Målsäganden har berättat bl.a. följande. Hon var i början av bekantskapen ganska rädd för Armand, som hon uppfattade som sträng. Efter hand blev Armand mer vänlig men också lite väl kramig och tillgiven, vilket gjorde henne osäker och

obehaglig till mods. Så småningom, från ca åtta års ålder kunde Armand smyga in en hand under kläderna på magen och bröstet. Vid några tillfällen när hon var på besök och Matilda gått och lagt sig knuffade Armand ned henne på golvet och började ta henne på bröstet och underlivet, vid första tillfället dock utanpå kläderna, sedan även under kläderna. Hon berättade för sin mor om händelserna men fick inget stöd, modern tyckte att hon fick skylla sig själv. Då kontakten med modern blev mindre blev det extra viktigt för henne att ha kontakt med systemen, hon kände ett ansvar att hålla koll på systemen, eftersom modern inte gjorde det. Hon kände sig lite som en "extramamma" för systemen. Besöken var oftast någon gång per vecka. De senaste fem åren har Mohammad vid besöken regelmässigt berört henne sexuellt bl.a. genom att bita henne i bröstet och ta på hennes underliv. Mohammed brukade också stoppa upp sina fingrar i hennes underliv, bita henne i nacken och dra henne i håret. Vid ett tillfälle fick Mohammed henne att ta på hans penis medan han satt grensle över hennes ben, detta var troligen ca två år före våldtäkten. Mohammed höll sin penis mot hennes underliv. Detta skedde ytterligare några gånger, någon gång samma år som våldtäkten men vid dessa tillfällen har Mohammad ändå hejdat sig från att gå vidare. Mohammad brukade "passa på" när systemen gått till sitt rum. Åtminstone tre, fyra gånger har Mohammad stoppat in sina fingrar i hennes underliv. Hon sade nej i början och stretade emot men Mohammad uppfattade det sannolikt som en lek. Blev hon arg blev Mohammad också arg och så småningom märkte hon att hennes protester inte hjälpte. Om det var längre mellan besöken blev Mohammad mer aggressiv i sitt agerande. Mohammads sambo Helena var sällan hemma när besöken gjordes dagtid eftersom hon studerade/arbetade. En dag i mitten av september, troligen en tisdag, en tid efter systemens födelsedag som är den 2 september, ringde Armand henne och bad henne komma på besök på förmiddagen. Armand sade att systemen var hemma. Detta var inget märkligt eftersom systemen i stor utsträckning hade hemundervisning. När hon kom dit var systemen inte hemma. Hon frågade var systemen var och fick beskedet att de skulle hämta henne lite senare. De satte sig i soffan i vardagsrummet bredvid varandra. Hon misstänkte redan då vad som skulle hända. Armand knuffade ned henne på

soffan och rullade sig över henne så hon hamnade på rygg. I början satt han grensle med ett ben på vardera sidan om henne, varefter han drog av henne hennes byxor och underkläder. Hon bad honom sluta men gjorde inget fysiskt motstånd. Därefter lade sig Armand över henne och drog/sparkade av sig sina mjukisbyxor. Armand hade inga kalsonger på sig. Hon bad Armand sluta men gjorde inget fysiskt motstånd. På den undre bordskivan på soffbordet hade Armand en kondom, det syntes inte först eftersom en duk hängde ner. Armand fick på sig kondomen, förde in sin penis i hennes underliv och började stöta. Som hon uppfattade det stod Armand knästående mellan hennes ben. Armand pressade sina händer mot hennes axlar när hon låg på rygg. Hon försökte ”stänga av” vad som hände, detta brukade hon göra vid Armands angrepp. Efter några minuter ”kom” Armand, vilket hon såg i kondomen då Armand drog sig ur. Armand gick sedan på toaletten medan hon gick ut på balkongen för att röka. Efteråt var Armand ångerfull och sade att det han gjort var fel. De åkte sedan buss till Göteborg för att hämta systemen men väl framme vid centralstationen orkade hon inte längre låtsas som allt var normalt utan gick iväg. Några dagar senare ringde Armand igen och frågade om de skulle hämta systemen tillsammans. Hon svarade då att de kunde ses inne i stan för att hämta systemen. De träffades då vid ett fik vid pedagogen. Armand frågade då om de kunde ses när systemen inte var med, hon sade då att hon inte orkade träffa honom samt att hon mådde dåligt över det som inträffat. Hon uppfattade Armands fråga som att han ville att de skulle ha sex igen. Efter händelsen mådde hon dåligt och det brast för henne den 3 oktober 2011, när Mohammad ringde henne i skolan. Mohammad berättade då att han trodde att hon smittat honom med en könssjukdom och att hon borde testa sig. Hon svarade att det inte var möjligt eftersom hon testat sig tidigare. Hon hade tidigare haft sex med en pojkvän. Samtalet utlöste en ångestattack, vilket hennes klassföreståndare observerade och tog med henne till skolkuratorn C. När hon var hos C berättade hon om vad som hänt men sannolikt inte särskilt detaljerat då hon var så upprörd. C ville att hon skulle polisanmäla Mohammad, vilket hon själv inte ville göra eftersom hon var orolig över om hon då skulle få svårt att träffa systemen och vad som skulle hända med systemen. De hade flera möten och C tog med

henne till brottsofferjouren. Hon ville fortfarande inte anmäla det inträffade. En tid senare satt hon på spårvagnen på väg mot korsvägen och skulle träffa sin kompis A. När hon nästan var framme ringde C och berättade att brottsofferjouren gjort polisanmälan. Hon drabbades då av en kraftig ångestattack och väl framme vid korsvägen lämnade hon över telefonen till A, som talade med C. Hon har känt A sedan de var små men de blev nära vänner först när de började gymnasiet. När de lärt känna varandra i början av gymnasiet berättade hon för A att Mohammad brukade vara närgången mot henne. Hon berättade inte särskilt detaljerat om Armands närgångna beteende och hon fick intrycket av att A mest tyckte att hon inte skulle träffa Armand, vilket dock var svårt att undgå om hon ville träffa system. Armand var ovillig att lämna system, hon minns bl.a. vid ett tillfälle då hon, system och hennes pappa skulle på lek- och buslandet och Armand försökte insistera på att han skulle med. Hon berättade för A om våldtäkten, troligen före samtalet den 3 oktober med C men hon är inte helt säker. Det är korrekt att hon varit hemma hos Armand den 7 oktober, som filmen visar. Hon försökte då fortfarande upprätthålla en fasad för att kunna umgås med system. Armand brukade filma henne och ta kort på henne och vid något tillfälle fick hon kort som Armand tagit på henne. Hon tyckte inte om detta. Armand har efter våldtäkten ringt henne flera gånger men hon kopplade alltid bort samtalen. Hennes kompis B har hon känt sedan de gick i lågstadiet. Redan i mellanstadiet berättade hon för B om Mohammads beteende mot henne. B blev då arg och ville följa med då system besöktes, vilket B också gjorde vid ett antal tillfällen när de börjat högstadiet. Hon minns Armand var närgången även mot B, han tog henne på benen. Hon har berättat även för B om våldtäkten, troligen någon gång efter att hon testade om hon hade klamydia den 19 oktober 2011. Testet gjordes efter att hon berättat för C om vad som hänt, hon fick då hjälp med att boka tid av hennes arbetsledare i kyrkan där hon arbetar ideellt med barnverksamhet. Hon har aldrig hört eller märkt att Mohammad haft problem med sina knän, däremot vet hon att han har tinnitus.

Mohammad har berättat i huvudsak följande. Han är förtidspensionerad sedan

ca 13 år tillbaka och har alltsedan hans dotter föddes tagit hand om henne.

Målsäganden brukade hälsa på hemma hos honom allt mellan tre gånger i veckan till en gång i månaden. Målsäganden brukade sällan komma ensam, endera hade hon sin bror med sig eller sin kompis B. Dottern är ofta hemma, eftersom hon är långt före barnen i sin klass och får ha hemundervisning. Han har aldrig varit närgången mot målsäganden och förstår inte varifrån påståendena kommer, de har fram tills nu aktuell händelse alltid haft en god relation. Däremot har hon varit lite klängig mot honom vid flera tillfällen och han brukade fråga henne om hon inte hade någon pojkvän. Den händelse som åtalet avser minns han dock väl.

Målsäganden ringde honom, det bör ha varit någon gång på förmiddagen, och frågade om hon fick komma dit. Han berättade då att han skulle hämta sin dotter och att han hade bråttom eftersom han skulle hinna duscha först. En stund efter telefonsamtalet, han vet inte hur lång tid, kom målsäganden dit. Han brukar alltid bjuda på kaffe eller te, så även denna gång och han hade dukat upp på soffbordet i vardagsrummet. Efter att de först suttit bredvid varandra satte sig målsäganden plötsligt grensle över honom i hans knä, lade sina händer bakom hans nacke och försökte kyssa honom. Målsäganden sade att de kunde ha sex om han lovade att inte tala om det för någon. Han puttade undan henne och bad henne sluta men målsäganden, som då lagts sig ned, drog av sig byxor och trosor. Han gick upp till badrummet på ovanvåningen och satte sig på toastolen för att kissa. Då upptäckte han att målsäganden stod i dörröppningen till badrummet, helt naken och sade ”är det så det ser ut” eller något liknande. Han tvättade sig med handduschen, drog upp sina byxor och tacklade till målsäganden när han gick ut från badrummet. De gick ned till vardagsrummet igen och drack kaffe eller te, målsäganden tog med sig koppen ut på balkongen och rökte. Därefter gick de till stationen i Partille.

Målsäganden åkte hem till sig och han åkte ensam till Göteborg för att hämta sin dotter. Anledningen till att han inte berättat om detta händelseförlopp vid de två förhör som hållits med honom är att han inte trodde att utredningen skulle gå så långt som till åtal. Det är riktigt som åklagaren påstår att han testat sig för klamydia den 26 oktober 2011 men undersökningen har inget med målsäganden att göra och

han har inte heller talat om för målsäganden att han besökt vårdcentralen. Någon gång under september 2011 var han på en institution vid Göteborgs universitet där han läste en kurs i filosofi. Han vet inte vad gatan heter där institutionen ligger. En man, som han inte känner till namn men som också studerade på kursen, brukade alltid tala med honom i pauser och möjligen har han omedvetet gett signaler som mannen uppfattat som sexuella inviter. Vid nämnda tillfälle stod han och pratade med mannen när han behövde gå på toaletten, vilket han talade om för mannen som då ville följa med. Han gick in på toaletten, satte sig ned för att kissa men upptäckte plötsligt att mannen tagit sig in på toaletten. Han hade inte låst om sig. Mannen drog ned sina byxor och satte sig grensle över honom medan han satt ned. Mannen tog tag i hans penis. Han lyckade lyfta undan mannen och tala om för denne att han inte var intresserad av sådant umgänge. Anledningen till att han inte reste sig omgående efter att mannen kommit in på toaletten var att han inte ville kissa i byxorna. Mannen kramade honom och deras könsorgan kom mot varandra. En tid efteråt började det svida, han trodde då att han smittats och vände sig av det skälet till vårdcentralen för testning. Han har berättat för Helena Eliasson om såväl händelsen med målsäganden som incidenten med mannen på toaletten. Han har inte varit fysiskt kapabel att ha sex på det sätt målsäganden beskrivit, dels eftersom han lider av artros i framförallt höger knä, dels eftersom han har erektionsproblem. Han kan inte belasta höger knä under någon längre tid utan att få ont. I samlivet med Helena Eliasson måste allt vara väl förberett, han måste vara såväl psykiskt som fysiskt, ofta måste han veta vilken dag och tid det ska hända för att han ska vara kapabel och hans sambo måste göra ”både det ena och andra” för att han ska få erektion. Han ville inte berätta om potensproblemen under de förhör som hållits eftersom det är något som varje man skulle uppfatta som pinsamt. Skälet till att han sagt att han haft oskyddat sex vid besöket på vårdcentralen var att han tyckte det var pinsamt att berätta om vad som egentligen hänt.

Vittnet C har berättat i huvudsak följande. Hon hade inte träffat målsäganden före den 3 oktober 2011. Den dagen kom målsäganden dit i sällskap med sin

klassföreståndare. Målsäganden hade fått en ångestattack och berättade om hon blivit uppringd av en person, Armand, som sagt sig ha blivit smittad med könssjukdom av målsäganden. Hon förstod först inte vilken relation målsäganden hade med Armand och tyckte uppgiften om sexuellt umgänge inte var något märkligt. När hon fick reda på att Armand var hennes lillasysters pappa insåg hon att det var mer komplicerat och målsäganden berättade också att hon blivit våldtagen, om än att redogörelsen var fragmentarisk och målsäganden var mycket upprörd. Målsäganden var rädd, ledsen och arg, ilskan riktade målsäganden mot sig själv för att hon inte gjort fysiskt motstånd utan bara ”sagt nej med ord”.

Målsäganden ville absolut inte anmäla det inträffade eftersom hon var orolig över vad som skulle hända med hennes lillasyster. Det första mötet gick mest ut på att få målsäganden ur panikattacken och det bokades en tid två dagar senare för att kunna prata under lugnare former. De träffades igen den 5 oktober och målsäganden berättade då lite mer om att Armand ringt henne och bett henne komma dit för att de skulle hämta systemen tillsammans. Armand hade då bett målsäganden komma in i vardagsrummet och där börjat ta på henne, vilket hade hänt många gånger förr. Denna gång, berättade målsäganden, hade Armand dock gått längre och haft samlag med henne. Hon försökte få målsäganden att anmäla det inträffade, vilket målsäganden var starkt emot pga. sina omsorger om lillasystern. De gjorde då upp en plan som gick ut på att målsäganden själv skulle bli redo att anmäla det inträffade, hon såg ingen mening med att själv anmäla om risken fanns att målsäganden skulle ta tillbaka allt. Hon intresserade sig inte för detaljer angående själva händelsen utan ansåg att detta skulle bli polisens sak att utreda utan att polisförhören skulle påverkas av hennes kontakter med målsäganden. De kom överens om ett flertal möten med avsikten att målsäganden skulle känna sig stark nog att anmäla det inträffade och i detta syfte tog de kontakt med centrum för unga brottsoffer. De besökte jouren ”anonymt”, målsäganden sade bara sitt förnamn. Kvinnan de träffade på brottsofferjouren ringde henne senare och ville ha målsägandens efternamn, vilket hon vägrade lämna ut av hänsyn till målsäganden och för att respektera sekretessregler. Kvinnan på brottsofferjouren tog dock senare

kontakt med rektorn på gymnasieskolan och fick ut uppgifter om målsägandens identitet, varefter jouten gjorde polisanmälan. Hon ringde då målsäganden och berättade om anmälan. Målsäganden, som befann sig på en buss eller spårvagn, fick en kraftig ångestattack och det lät som om målsäganden befann sig vid livlig trafik. Hon blev därför orolig för att målsäganden skulle göra något för att skada sig men fick reda på att det fanns en vän till målsäganden, A, på plats och bad målsäganden lämna över telefonen till A. Hon talade då med A och bad A att ta hand om målsäganden och, om så behövdes, tillkalla ambulans. Målsäganden har efter händelserna den 3 oktober 2011 och framåt haft ökad frånvaro i skolan och periodvis täta ångestattacker. Det var uppenbart att målsäganden oroade sig mycket över sin lillasyster om uppgifterna om våldtäkten kom fram. Målsäganden var också mycket oroad över hur hennes far skulle hantera det inträffade.

Vittnet A, en ett år äldre kompis till målsäganden, har berättat i huvudsak följande. Hon har känt målsäganden sedan de var små men de blev nära vänner först sedan målsäganden börjat gymnasiet. Målsäganden har haft en nära och god relation till sin lillasyster men hennes relation med Armand, som hon själv bara träffat kortvarigt vid ett tillfälle, har varit mer problematisk. Målsäganden kanske inte var direkt ovän med Armand men berättade att denne ”varit på henne”, något målsägande berättat flera gånger från början av gymnasietiden och framåt. Själv tyckte hon att målsäganden inte skulle träffa Armand så ofta men målsäganden sade då att hon inte skulle kunna träffa lillasystemen och att hon upplevde det som att det inte fanns något som hon kunde göra för att hindra Armand. Någon gång under hösten 2011, möjligen i början av oktober, det var nära höstlovet, berättade målsäganden gråtande att hon blivit våldtagen av Armand. Målsäganden berättade att Armand ringt henne och sagt att lillasystemen var hemma men när målsäganden kom dit var bara Armand hemma. Armand hade enligt målsäganden förberett vad som skulle hända genom att ha en kondom tillhands. Hon frågade inte målsäganden särskilt mycket om det inträffade utan ville mest trösta. När målsäganden berättade om vad som hänt tror hon att Armand just då ringde till målsäganden som klickade

bort samtalet. Hon har varit med vid flera tillfällen senare när Armand ringt målsäganden som då kopplat ned samtalen utan att svara. En tid efter att målsäganden berättat om övergreppet hade de stämt träff vid korsvägen och de talades vid i telefon ca en kvart innan de skulle träffas. När målsäganden kom fram hade hon en kraftig ångestattack, ”var helt borta”. Hon talade då i målsägandens telefon med C, kuratorn på skolan om vad hon skulle göra för att ta hand om målsäganden. Hon har träffat Armand vid ett tillfälle efter målsägandens berättelse om våldtäkten. Det hände när de passerade förbi ett fik på centralstationen tillsammans med målsäganden. Armand var där med målsägandens lillasyster, de hejade som hastigast men gick därifrån omgående.

Vittnet B har berättat i huvudsak följande. Hon har känt målsäganden sedan lågstadiet och de har umgåtts mycket. Redan när de båda gick i sjätte klass berättade målsäganden om att Armand varit närgången, hållit fast henne och försökt kyssa henne. Hon blev då arg och erbjöd sig följa med vid besöken och såg själv hur Armand var närgången bl.a. genom att ta målsäganden på låret. Själv brukade hon flytta på sig om Armand satte sig lite för nära henne. Under skoltiden har hon flera gånger sett blåmärken på målsägandens armar som hon kopplar ihop med att Armand tagit tag i målsäganden. Målsäganden har berättat för henne om våldtäkten. Hon är osäker på tiden när målsäganden berättade om våldtäkten, det var höst eller vinter, men det bör ha varit innan polisanmälan gjordes men troligen efter att målsäganden berättat för C och A om det inträffade och i vart fall före målsägandens artonårsdag. Hon minns att målsägande berättade att hon inte ville att det skulle bli en polisanmälan eftersom hon var orolig för att systemen skulle hamna på fosterhem. När målsäganden berättade träffades de på busstationen i Lerum och gick vidare till en pizzeria. Mötet hade föregåtts av telefonkontakter där de försökt stämma träff, målsägande hade då inte sagt något om våldtäkten utan bara att hon ville att de skulle ses för att det hade ”hänt något”. Målsägandens berättade om att Armand ringt henne och sagt att lillasystern saknade henne. När målsäganden kom till lägenheten hade Armand dragit in henne och våldtagit henne i något av rummen,

hon uppfattade det som att våldtäkten inträffat en våning upp, i alla fall tror hon målsäganden berättade något om trappor. Målsäganden var mycket ledsen och berättade att Armand hållit fast henne när han förgrep sig på henne. Som hon uppfattade hade målsäganden efter våldtäkten tagit på sig kläderna och rusat därifrån. Oftast är målsägande väldigt duktig på att hålla skenet uppe så det märktes direkt att något speciellt hade hänt genom att målsägande var så ledsen.

Helena Eliasson har berättat i huvudsak följande. Hon träffade Mohammad för elva år sedan och de har varit samboende sedan nio år tillbaka. Målsäganden har hon känt länge genom kontakterna med Mohammads dotter. Alltsedan målsäganden och hennes bror bodde tillsammans med sin mor brukade de komma och hälsa på. Målsäganden har alltid varit väldigt förtjust i Mohammad, velat ”skojbråka” och gärna sitta i Mohammads knä. Mohammad har förhållit sig avvaktande till målsägandens beteende och ofta satt sig en fåtölj för att inte målsäganden ska kunna sitta nära. Hon tror att målsägandens känslor för Mohammad så småningom övergått i en förälskelse och kan i efterhand dra sig till minnes en händelse som troligen inträffade i början av september. Målsäganden hade då varit på besök och när hon skulle lämna lägenheten tog hon Mohammad om axlarna och sade, lite trotsigt, att ”detta är min pojkvän”. Vad gäller den påstådda våldtäkten har Mohammad samma dag berättat för henne vad som hänt. Målsäganden hade ringt Mohammad och sagt att hon ville följa med och hämta lillasystern i skolan. När målsäganden kommit dit hade hon tagit av sig sina byxor och trosor i vardagsrummet, lagt sig ner på soffan och talat om för Mohammad att de kunde ha sex bara ingen fick reda på det. Mohammad hade sagt nej, varvid målsägande tagit på sig sina kläder och gått därifrån. Själv blev hon av naturliga skäl inte speciellt glad över det inträffade, målsäganden hade inte visat ”en sådan sida” tidigare. Målsägandens beskyllning om våldtäkt tror hon är en hämnd för att Mohammad inte besvarat inviten. Hon känner till att Mohammad testat sig för klamydia under hösten 2011. Mohammad har berättat för henne att han, när han läste en kurs på litteraturvetenskapliga fakulteten, blivit antastad av en man som trängt in i toabåset

när Mohammad satt och kissade. Hon lät testa sig själv efter detta. Mohammad har sviktande potens, vilket medför att hon måste vara aktiv på olika sätt för att Mohammad ska få erektion. Dessutom lider han av artros i främst det ena knät varför hon inte tror att Mohammad skulle vara kapabel att ha sex på det sätt som beskrivits. Uppgiften om att Mohammad använt kondom är också märklig. Under en tid försökte de ha samliv med användande av kondom varvid Mohammad brukade ”slakna” när kondomen trädde på. Under tiden för händelsen studerade hon och brukade oftast vara hemma någon gång kl. 12-14. Vad hon uppfattat ska den händelse åtalet avser ha inträffat någon gång på förmiddagen. Det är riktigt att Mohammad brukar bära mjukisbyxor utan kalsonger under.

Tingsrättens bedömning

I mål om sexualbrott saknas ofta vittnesiakttagelser och teknisk bevisning till stöd för åtalet. Detta hindrar inte att en alltigenom trovärdig utsaga från målsäganden i förening med vad som i övrigt framkommit i målet om exempelvis målsägandens beteende efter händelsen, en i detta mål högst relevant bedömningsfråga, kan vara tillräckligt för fällande dom (se NJA 2009 s. 447 I-II med hänvisningar).

Att en speciell händelse i parternas relation inträffat någon gång vid ett möte dem emellan i Mohammads lägenhet under mitten av september månad 2011 är klarlagt. Frågan tingsrätten har att ta ställning till är *vad* som skett vid detta möte. De yttre tidsramarna för när händelsen ska ha inträffat är från den 2 september, målsägandens systers födelsedag, och den 3 oktober, då målsäganden var i kontakt med skolkuratoren, vittnet C. Andra objektivt konstaterade tidpunkter av betydelse är datumen för Mohammads besök på vårdcentral, den 26 september, målsägandens andra besök hos C den 5 september, målsägandens besök på ungdomsmottagningen den 19 oktober samt polisanmälan den 17 november.

Målsäganden har lämnat en utförlig bakgrundsbeskrivning om sin relation till Mohammad, de fysiska närmanden denne utsatt henne för redan från låg ålder, hur

hon så småningom funnit sig i behandlingen som det ”pris” hon måste betala för att kunna ha en regelbunden kontakt med sin syster, som målsäganden till följd av egna uppväxtförhållanden uppenbarligen har ägnat särskilt stor omsorg. Den beskrivna bakgrunden är betydelsefull vid bedömningen av målsägandens trovärdighet och tillförlitlighet, inte minst i fråga om hur hennes reaktioner efter händelsen ska tolkas. Målsägandens redogörelse för såväl gärningen som bakgrunden om parternas relation har varit återhållsam men inte detaljfattig. Hur parternas relation beskrivits över tid och målsägandens försvarsstrategi att ”stänga av” och stå ut med olika kränkningar för att bibehålla kontakten med systemen framstår inte som orimlig utan tvärtom, som en logisk förklaring till hennes obenägenhet att anmäla den händelse hon sagt sig ha varit med om och viljan att, för systemens skull och kontakten med systemen, vilja upprätthålla ett slags ”normalitet” i relationen med Mohammad. Hennes berättelse har präglats av konsekvens, den har inte ändrats över tid och innehåller inte heller någon tvekan i avgörande moment. Sammantaget gör tingsrätten bedömningen att målsägandens berättelse framstår som trovärdig.

I fråga om Mohammads uppgifter har denne först vid huvudförhandlingen kunnat knyta gärningspåståendet till en viss händelse och då redovisat denna på ett i och för sig tämligen utförligt sätt. Den omständighet att han vid två förhör inte berättat något om det som han nu berättat – att målsäganden mer eller mindre kastat sig över honom samt att han haft potensproblem och svårigheter att röra sig – är i sig ägnat att minska trovärdigheten av hans utsaga. I vissa detaljer framstår den dessutom som tämligen osannolik, främst påståendet om att han skulle blivit utsatt för målsägandens aggressiva sexuella beteende när han lämnat badrumsdörren öppen och att samvaron därefter fortsatt med att de båda druckit kaffe i vardagsrummet och följts åt till busstationen. Berättelsen om händelsen som lett fram till att han låtit utföra ett klamydiatest framstår även den som så udda att den inte bär sannolikhetens prägel. Sammanfattningsvis framstår Mohammads utsaga som i vart fall klart mindre trovärdig än målsägandens, vilket dock i sig inte är tillräckligt för att åtalet ska anses styrkt.

Stödbevisningen ska, för fällande dom, i tillräcklig utsträckning knyta an till målsägandens berättelse i enskildheter på sådant sätt att det kan anses styrkt bortom rimligt tvivel att den åtalade gärningen ägt rum. Både A och B har berättat om vad målsäganden långt före nu aktuell händelse uppgett om Mohammads mångåriga beteende med fysiska närmande, något som B f.ö. iakttagit själv. B må ha haft svårt att redovisa tidpunkt för när hon fått vetskap om den åtalade gärningen men det har inte framkommit något som ger skäl att ifrågasätta hennes uppgifter i denna del. Sammantaget anser tingsrätten att A och B:s uppgifter ger stöd för målsägandens uppgifter om att Mohammad under lång tid utsatt henne för fysiska närmanden, något som målsäganden sett sig tvungen att stå ut med för att bibehålla sin kontakt med systemen och att hon till följd därav inte velat polisanmäla det inträffade. C har i sin yrkesroll haft att bemöta målsäganden på ett professionellt sätt, att dokumentera sitt arbete och erbjuda målsäganden adekvat stöd. Det har inte framkommit något som ger anledning ifrågasätta hennes uppgifter om vad målsäganden berättat om orsaken till det första mötet den 3 oktober 2011, målsägandens psykiska tillstånd med ångestattacker, att målsäganden, av omsorg om sin lillasyster, varit ytterst obenägen att anmäla det inträffade samt målsägandens reaktion när polisanmälan gjorts. Målsägandens reaktion vid sistnämnda tillfälle är även väl dokumenterad genom uppgifterna A lämnat. Tidpunkten när målsäganden berättat om påstått övergrepp för A är tämligen väl definierad och vad A sagt om vad målsäganden berättat för henne, om än att syftet med samtalet varit att söka tröst snarast än att i detalj berätta om händelsen, ger stöd åt målsägandens berättelse. B har haft märkbart svårt att tidsbestämma när hon fick besked om händelsen till månad och rent av år men har varit mycket tydlig med att samtalet ägt rum före polisanmälan eftersom målsäganden specifikt talat om att hon inte ville att sådan skulle ske eftersom hon oroade sig över att systemen kunde hamna på fosterhem. B:s berättelse om vilka uppgifter hon uppfattat sig ha hört från målsäganden avviker också i viss mån från målsägandens berättelse och vad C och A berättat. Avvikelserna är dock inte av den karaktären att de leder till skäl att ifrågasätta målsägandens uppgifter.

Objektivt konstaterade uppgifter att utgå från i övrigt är vad som upplysts om att parterna testat sig för venerisk smitta och vad parterna berättat om skälet därtill hos respektive vårdinrättning. Som anförts ovan finner tingsrätten Mohammads historia som tämligen osannolik utan fastmer ger den omständighet att han testat sig vid angiven tidpunkt stöd åt målsägandens berättelse. Sammantaget ger den åberopade stödbevisningen, främst vad som upplysts om målsägandens reaktioner och vad hon för hörda personer berättat om skälen därtill, starkt stöd för målsägandens berättelse.

Mot detta står dels den omständighet att målsäganden besökt Mohammad och lillasystemen i deras hem den 7 oktober 2011, dels vad som uppgetts om Mohammads fysiska begränsning både vad gäller rörelseförmåga och potens. Såvitt gäller besöket i hemmet, vilket dokumenterats med en kortare filmsekvens, så anser tingsrätten, med beaktande av vad som upplysts om målsägandens omsorger om systemen och hennes motiv att låta händelsen ”bero” inget anmärkningsvärt. Helena Eliassons uppgifter om vad Mohammad sagt om händelsen, som hon uppfattat det, samma dag som den ägt rum är åtminstone betydligt mer kortfattad än vad Mohammad berättat inför tingsrätten. Att Mohammad berättat för Helena Eliasson är naturligt eftersom han rimligen haft intresse av att berätta sin version av vad som hänt för den person som står honom närmast. Det ter sig likväl märkligt att han, trots att händelsen ägt rum samma dag och rimligen måste varit tämligen uppskakande för honom, uppenbarligen utelämnat väsentliga och tämligen uppseendeväckande detaljer som att målsäganden klätt av sig naken och följt efter honom till badrummet, följt av fikastunden i vardagsrummet varefter de båda ska ha slagit följe till tågstationen. Det finns inte heller skäl att tvivla på att Mohammad berättat för Helena Eliasson om incidenten där han påstår sig ha blivit antastad av en främmande man som trängt sig in på en offentlig toalett som Mohammad lämnat olåst. Att han berättat om händelsen och uppgett denna som skäl för att utföra klamydiatest gör dock inte berättelsen mer trovärdig och att Helena Eliasson inte funnit skäl ifrågasätta den får snarast tillskrivas hennes nära relation med

Mohammad. Helena Eliassons uppgifter om Mohammads potens motsäger inte på något avgörande sätt vad som framkommit i förhör med Mohammad och vad målsäganden uppgett, dvs. att Mohammad måste vara förberedd på att han ska ha sex för att vara kapabel att få erektion. Målsägandens berättelse talar ju för att Mohammad planerat och förberett sig för att ha sex med målsäganden genom att locka dit henne med system som ”lockbete” och ha kondom tillhands. Det finns ingen anledning ifrågasätta att Mohammad lider av artros i främst höger knä. Målsäganden har dock berättat om att samlaget pågått högst några minuter och att Mohammad under den tiden tryckt ned henne med händerna på hennes axlar, som det får förstås med hela sin kroppstyngd, samt att hon aldrig märkt att Mohammad haft några påtagliga rörelseproblem tidigare. Att målsäganden osant velat påstå att Mohammad våldtagit henne som en hämnd för att han avvisat henne framstår, med hänsyn till att målsäganden inte själv gjort polisanmälan och målsägandens väl dokumenterade reaktion när hon fått vetskap om att så skett, som helt osannolikt.

Genom målsägandens trovärdiga och tillförlitliga utsaga, i väsentliga delar understödd av övrig bevisning, finner tingsrätten åtalet styrkt.

Påföljd

Mohammad förekommer i belastningsregistret men inte i för påföljdsfrågan aktuellt hänseende. Yttrande från frivården samt läkarintyg från Rättsmedicinalverket enligt 7 § lagen om särskild personutredning i brottmål har inhämtats. Slutsatserna i läkarintyget är att Mohammad inte vid gärningstillfället eller vid undersökningstillfället led av allvarlig psykisk störning. Med hänsyn till straffvärde och brottslighetens art kan annan påföljd än fängelse inte komma ifråga.

Mohammad har inte brukat våld i någon större utsträckning men parternas relation, att Mohammad utnyttjat målsägandens nära band till systemen när han planlagt och utfört våldtäkten samt den stora ålderskillnaden gör att straffvärdet är något högre

än straffminimum. I enlighet härmed ska påföljden bestämmas till fängelse, två år och sex månader.

Skadestånd m.m.

Målsäganden har till stöd för skadeståndsyrkandet redovisat i huvudsak följande. Brottsoffermyndigheten har i nyligen meddelat beslut höjt ”schablonersättningen” för kränkning till 100 000 kr och för sveda och värk till 15 000 kr. I fråga om sveda och värk bör ett betydligt högre belopp dömas ut då hon under lång tid, till följd av psykiska besvär, behövt och fortsatt för lång tid är i behov av behandling i form av samtalsterapi. Hon har pga. tidigare händelser med bl.a övergrepp och trasslig uppväxt varit extra sårbar vilket inte ska tala till hennes nackdel. Skadevällaren ska svara för den skada han åsamkat även om den blir värre än vad som kunnat påräknas pga. den skadelidandes tillstånd före händelsen. Det är därför skäligt att skadeståndet för sveda och värk bestäms till 40 000 kr.

I fråga om kostnader för behandling så har hon själv betalat för 32 terapisaamtal a 300 kr och för 17 tillfällen a 750 kr, totalt 22 350 kr. Kyrkan har betalat för 20 terapisaamtal, totalt har det således varit 69 samtal. Hon kommer att behöva minst 40 samtal ytterligare till en sammanlagd kostnad av 30 000 kr, vilket styrks av intyg från behandlande terapeut. Ett samtal per vecka är den regelmässiga intervallen. Resekostnaden för varje behandlingstillfälle uppgår till 62 kr, hittills uppgår resekostnaden följaktligen till (69x62kr) 4 278 kr och kommande resekostnad till (40x62) 2 480 kr. Till följd av händelsen orkade hon inte fullfölja sina gymnasiestudier i tid utan fick gå en extra termin för att ta studenten. Utebliven lön har uppskattats till 10 000 kr/månad för denna tid, sex månader. Hon har inte heller varit kapabel att arbeta efter avslutade studier, uppskattat inkomstbortfall uppgår till 5 000 kr/månad för sex månader, allt sammanlagt 90 000 kr för förlorad arbetsinkomst.

Mohammad har, som anförts ovan, vitsordat 50 000 kr för kränkning och ersättning om 14 500 kr avseende sveda och värk, baserat på en akut sjukdomstid på sex månader. Han har gjort gällande att det kan förekomma konkurrerande skadeorsaker hänförliga till målsägandens uppväxt. I fråga om förlorad arbetsförtjänst har Mohammad invänt att det inte kan anses visat att målsäganden skulle ha fått ett arbete om hon gått ut gymnasiet i tid eller att det annars visats att hon varit erbjuden anställning som hon varit förhindrad att acceptera.

Tingsrättens bedömning

Som målsäganden redovisat har Brottsoffermyndigheten enligt beslut den 25 februari 2013 (Dnr 10421/2012) höjt den schabloniserade ersättningen för kränkning till 100 000 kr. Det saknas skäl att frångå den normen varför kränkingsersättningen ska bestämmas i enlighet härmed. I fråga om sveda och värk är utgångspunkten att Brottsoffermyndighetens schablonersättning bör följas men att avvikelser från denna givetvis kan göras om det föranleds av omständigheterna i det specifika fallet. Genom målsägandens uppgifter har framkommit att hon tidigare varit utsatt för övergrepp och även i övrigt haft en problematisk uppväxt med obearbetade upplevelser. Av utredningen i övrigt, intyg från terapeut och förhören, framgår att målsäganden efter händelsen haft problem med återkommande ångestattacker, dock är ångestattackerna i och för sig inte någon ny företeelse då målsäganden redan vid tolv års ålder enligt egen uppgift ska ha fått diagnosen posttraumatiskt stressyndrom. Nu redovisade omständigheter talar *för* att målsäganden varit extra känslig. Å andra sidan, såvitt gäller nödvändigheten av behandlingen och det direkta orsakssambanden med gärningen, finns det anledning att beakta målsägandens sjukdomshistoria och möjliga konkurrerande skadeorsaker. Målsäganden har f.ö. uppgett att hon redan före gärningen var borta från skolan för att hon inte ”orkade” gå dit. Vid en samlad bedömning får det anses skäligt att målsäganden får ersättning för sveda och värk med 20 000 kr. I fråga om kostnader för behandling är det skäligt att målsäganden får ersättning för tjugo behandlingstillfällen a 750 kr, sammanlagt 15 000 kr. Hon har då, delvis på kyrkans

bekostnad och delvis för egna medel, fått behandling vid totalt 40 tillfällen. Resekostnad för ettvarvt av tillfällena totalt (40x62) 2 480 kr ska betalas av Mohammad. Vad gäller förlorad arbetsförtjänst saknas utredning som visar att målsäganden skulle fått anställning om/när hon slutfört studierna i tid eller några mer konkreta uppgifter om att hon efter slutförda studier varit tvungen att avböja jobberbjudande, varvid bör beaktas att målsäganden enligt egen uppgift f.n. arbetar ideellt med barnverksamhet i kyrkans regi, dock oklart i vilken omfattning. Målsägandens yrkande såvitt avser ersättning för förlorad arbetsinkomst ska därför ogillas. Sammanfattningsvis ska Mohammad betala skadestånd till målsäganden med (100 000+20 000+15 000+2 480)137 480 kr jämte ränta.

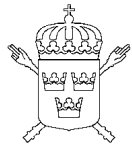
Alla som döms för brott för vilket fängelse ingår i straffskalan ska betala lagstadgad avgift till brottsofferfonden.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (Dv 400)

Överklagande ska vara ställt till Hovrätten för Västra Sverige och ha inkommit till tingsrätten senast den 26 juni 2013.

Mats Hagelin

Skiljaktig mening, se bilaga 3



Ange dessa uppgifter vid kontakt med myndigheten

Åklagarbundet

Göteborgs tingsrätt
Avd 4

404 83 GÖTEBORG

GÖTEBORGS TINGSRÄTT
Avdelning 4

INKOM: 2012-12-18
MÅLNR: B 453-12
AKTBIL: 8

TR mål: B 453-12
Handl.: VÅLD

1	Tilltalad: efternamn och alla förnamn		Tilltalsnamn	Yrke/titel
	Bandarian Balooch, Mohammad			
	Personnr	Medborgare i	Telefon	Tolkbehov
	19590209-1379	Iran		
	Adress			
	Oluff Nilssons Väg 6 Lgh 2103 433 36 PARTILLE			
Offentlig försvarare/ombud				
Rosell, Per-Arne, Advokatfirman P A Rosell, Vasaplatsen 1, 411 26 GÖTEBORG				
Frihetsberövande m.m.				
Delgivningsuppgifter				

Ansvaryrkanden m.m.

VÅLDTÄKT (1400-K195395-11)

Målsägande

A. A företrädd av målsägandebiträdet Anna Sundblad

Gärning

Bandarian Balooch har genom våld tvingat målsäganden A. A till samlag. Det hände någon gång i september 2011 på Oluff Nilssons väg i Partille. Tvånget bestod i att Bandarian Balooch brottat/knuffat ner målsäganden och satt sig på henne och därefter tilltvingat sig samlag.

Bandarian Balooch begick gärningen med uppsåt.

Lagrum

6 kap 1 § 1 st brottsbalken

Bevisning

Muntlig bevisning

Förhör med tilltalade Mohammad Bandarian Balooch

Förhör med målsäganden

Vittnesförhör med vittnet B. B angående dennes kontakter med målsäganden till styrkande av åtalet.

Vittnesförhör med vittnet C. C angående dennes kontakter med målsäganden till styrkande av åtalet.

Vittnesförhör med vittnet D. D angående dennes kontakter med målsäganden till styrkande av åtalet.

Skriftlig bevisning

Journalutdrag s 5 och 6 fup

Handläggning

Beräknad tidsåtgång för förhandlingen ca 6 timmar

Lars Palm



ANVISNING FÖR ÖVERKLAGANDE - DOM I BROTTMÅL

Den som vill överklaga tingsrättens dom, eller ett i domen intaget beslut, ska göra detta skriftligen. **Skrivelsen ska skickas eller lämnas till tingsrätten.** Överklagandet prövas av den hovrätt som finns angiven i slutet av domen.

Överklagandet ska ha kommit in till tingsrätten **inom tre veckor** från domens datum. Sista dagen för överklagande finns angiven på sista sidan i domen.

Har ena parten överklagat domen i rätt tid, får också motparten överklaga domen (s.k. **anslutningsöverklagande**) även om den vanliga tiden för överklagande har gått ut. Överklagandet ska också i detta fall skickas eller lämnas till tingsrätten och det måste ha kommit in till tingsrätten **inom en vecka** från den i domen angivna sista dagen för överklagande. **Om det första överklagandet återkallas eller förfaller kan inte heller anslutningsöverklagandet prövas.**

Samma regler som för part gäller för den som inte är part eller intervenient och som vill överklaga ett **i domen intaget beslut** som angår honom eller henne. I fråga om sådant beslut finns dock inte någon möjlighet till anslutningsöverklagande.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i hovrätten fordras i vissa fall att **prövningstillstånd** meddelas. Hovrätten lämnar prövningstillstånd om

1. det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,

2. det inte utan att sådant tillstånd meddelas går att bedöma riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,
3. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt, eller
4. det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om prövningstillstånd krävs och sådant inte meddelas står tingsrättens avgörande fast. Det är därför viktigt att det, i de fall prövningstillstånd krävs, klart och tydligt framgår av överklagandet till hovrätten varför klaganden anser att prövningstillstånd bör meddelas.

I vilka fall krävs prövningstillstånd?

Brottmålsdelen

Det krävs prövningstillstånd för att hovrätten ska pröva en tingsrätts dom om den tilltalade

1. inte dömts till annan påföljd än böter, eller
2. frikänts från ansvar och brottet inte har mer än 6 månaders fängelse i straffskalan.

Enskilt anspråk (skadeståndstalan)

För att hovrätten ska pröva en skadeståndstalan krävs prövningstillstånd. Från denna regel gäller följande undantag:

Överklagas domen även i brottmålsdelen och avser överklagandet frågan om den tilltalade ska dömas till ansvar för en gärning krävs inte prövningstillstånd för ett till denna gärning kopplat enskilt anspråk i de fall

1. det enligt ovanstående regler inte krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen, eller
2. prövningstillstånd i brottmålsdelen meddelas av hovrätten.
5. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis, samt
6. om prövningstillstånd behövs, de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas.

Beslut i övriga frågor

Krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen krävs även prövningstillstånd vid beslut som endast får överklagas i samband med överklagande av domen.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla uppgifter om

1. den dom som överklagas med angivande av tingsrättens namn samt dag och nummer för domen,
2. parternas namn och hemvist och om möjligt deras postadresser, yrken, personnummer och telefonnummer, varvid parterna benämns klagande respektive motpart,
3. den ändring av tingsrättens dom som klaganden vill få till stånd,
4. grunderna (skälen) för överklagandet och i vilket avseende tingsrättens domskäl enligt klagandens mening är oriktiga,

Skriftliga bevis som inte lagts fram tidigare ska ges in samtidigt med överklagandet. Vill klaganden att det ska hållas ett förnyat förhör eller en förnyad syn på stället, ska han eller hon ange det och skälen till detta. Klaganden ska också ange om han eller hon vill att målsäganden eller den tilltalade ska infinna sig personligen vid huvudförhandlingen i hovrätten. Är den tilltalade anhållen eller häktad, ska det anges.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans/hennes ombud. Till överklagandet ska bifogas lika många kopior av skrivelsen som det finns motparter i målet. Har inte klaganden bifogat tillräckligt antal kopior, framställs de kopior som behövs på klagandens bekostnad. Ytterligare upplysningar lämnas av tingsrätten. Adress och telefonnummer finns på första sidan av domen.

Om ni tidigare informerats om att förenklad delgivning kan komma att användas med er i målet/ärendet, kan sådant delgivningssätt också komma att användas med er i högre instanser om någon överklagar avgörandet dit.

GÖTEBORGS TINGSRÄTT
Avdelning 4INKOM: 2013-06-05
MÅLNR: B 453-12
AKTBIL:**Skiljaktig mening**

Nämndemannen Henrik Abrahamsson är skiljaktig och anför följande

I likhet med majoriteten anser jag att målsägandens berättelse är trovärdig. Mot Mohammad Bandarian Baloochs förnekande och med beaktande av Helena Eliassons uppgifter om Mohammad Bandarian Baloochs nedsatta rörelseförmåga och sviktande potens finner jag det likväl inte styrkt bortom rimligt tvivel att det av åklagaren angivna brottet förövats. Jag vill därför frikänna Mohammad Bandarian Balooch. Överröstad i denna fråga är jag i övrigt ense med majoriteten.

Dok.Id 1002416

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
404 83 Göteborg	Ullevigatan 15	031-701 10 04 E-post: gbg.tingsratt@dom.se http://www.goteborgstingsratt.domstol.se	031-701 13 04	måndag – fredag 08:00-16:00